

Nederlandse Vereniging
voor Rechtspraak

ADVIES

inzake

Algemene maatregel van bestuur inzake kwaliteitseisen aan deskundigen in strafzaken

---

1. Inleiding

Bij brief van 29 februari 2008 (kenmerk 5530613/08/6) heeft de Minister van Justitie aan de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (hierna te noemen: de NVvR) advies gevraagd over de concept-algemene maatregel van bestuur inzake kwaliteitseisen aan deskundigen in strafzaken. Tevens is advies gevraagd over een concept-gedragscode, die op grond van artikel 13, tweede lid, onderdeel i, van de algemene maatregel van bestuur te zijner tijd door het College zou kunnen worden vastgesteld.

Het onderhavige advies is voorbereid door een werkgroep van leden van de NVvR en vastgesteld door de Wetenschappelijke Commissie van de NVvR.

2. Korte inhoud van de concept-algemene maatregel van bestuur

De algemene maatregel van bestuur¹ (AMvB) voorziet in nadere regelgeving met betrekking tot het wetsvoorstel Wijziging van het Wetboek van Strafvordering tot verbetering van de regeling van de positie van de deskundige in het strafproces (Wet deskundige in strafzaken).²

De AMvB heeft een tweeledige inhoud:

1. de AMvB bevat kwaliteitseisen die op grond van het wetsvoorstel Wet deskundige in strafzaken bij AMvB aan deskundigen kunnen worden gesteld en
2. de AMvB bevat de opzet van het landelijk openbaar register van gerechtelijke deskundigen, dat op grond van het wetsvoorstel Wet deskundige in strafzaken op een bij AMvB te bepalen wijze wordt beheerd.

3. Commentaar

3.1 Algemeen

Het is de NVvR opgevallen dat toen zij destijds adviseerde over het concept-wetsvoorstel Wet deskundige in strafzaken, het de bedoeling was dat meer onderwerpen bij AMvB zouden worden geregeld dan volgens het voorliggend concept. Oorspronkelijk zouden nader worden geregeld: de aan de deskundige te stellen kwaliteitseisen (artikel 51i, vierde lid Sv), de wijze van diens aanwijzing en beëdiging (artikel 51k, eerste lid Sv), de aard van het technisch onderzoek dat de officier kan opdragen

¹ Daar waar in het advies wordt gesproken over algemene maatregel van bestuur en nota van toelichting, wordt bedoeld concept-algemene maatregel van bestuur en concept-nota van toelichting. Omwille van de leesbaarheid is er echter voor gekozen om niet telkens het woord concept toe te voegen.

² De NVvR heeft bij brief van 10 juli 2006 (kenmerk B.2.1.5./1278/NA) advies uitgebracht over dit (toen nog concept-)wetsvoorstel.

(artikel 150, tweede lid Sv) en de wijze van uitvoering van een tegenonderzoek (artikel 150a, derde lid Sv).

Op 3 augustus 2007 heeft de minister een brief geschreven in het kader van de behandeling van het wetsvoorstel Wet deskundige in strafzaken.³ Uit deze brief is de NVvR gebleken dat waar het gaat om specifiek onderzoek dat op last van de officier van justitie of de rechter-commissaris door een deskundige wordt uitgevoerd, het College van procureurs-generaal is verzocht een voorstel in de vorm van een aanwijzing te doen.⁴ Daardoor was het niet duidelijk meer waar en hoe de wijze van uitvoering van een tegenonderzoek zou worden geregeld. In de nota naar aanleiding van het verslag betreffende het wetsvoorstel Wet deskundige in strafzaken⁵ gaf de minister nog aan dat dit wetsvoorstel de basis zou bieden voor twee algemene maatregelen van bestuur: één zou betrekking hebben op het deskundigenregister en de andere op de wijze waarop het tegenonderzoek kon worden uitgevoerd en bekostigd. Inmiddels is duidelijk geworden⁶ dat de minister afziet van deze laatste AMvB. De bepaling van artikel 150a, derde lid Sv is verplaatst naar een nieuw artikel 150c Sv en verbreed naar de uitvoering van het tegenonderzoek in het algemeen.

In de nota van toelichting bij de nu voorliggende AMvB over het deskundigenregister wordt geen aandacht besteed aan de wijze waarop de materie van artikel 150, tweede lid Sv en artikel 150c Sv uiteindelijk wordt geregeld. De suggestie die wordt gewekt dat in de AMvB over het deskundigenregister alle nog te regelen onderwerpen zijn geregeld, lijkt dus niet helemaal juist.

De NVvR merkt op dat zij in de inleiding van de nota van toelichting ook een passage mist over al ingezette ontwikkelingen op het terrein van de deskundige in strafzaken. Hoe verhoudt de komst van het landelijk deskundighedsregister zich bijvoorbeeld tot de sinds 1 mei 2005 operationele databank Landelijke Deskundighedsmakelaar? Mag straks door opdrachtgevers gebruik worden gemaakt van zowel het register als van deze databank, of is het de bedoeling dat de databank opgaat in het register?

Voorts wijst de NVvR erop dat de nota van toelichting onderbelicht laat wie exact als opdrachtgevers kunnen worden beschouwd bij gebruikmaking van al dan niet geregistreerde deskundigen. In eerste instantie wordt in de nota van toelichting aangegeven dat het College voor de gerechtelijke deskundige bestaat uit gebruikers (potentiële opdrachtgevers) en deskundigen (p. 3). Uit artikel 4, tweede lid volgt dat die opdrachtgevers kunnen zijn: rechters, officieren van justitie, de advocatuur en de politie. Nadien wordt in de tekst van de nota feitelijk uitsluitend over de rechter gesproken.⁷ De NVvR adviseert in de toelichting meer aandacht aan de andere opdrachtgevers te besteden. In dit licht vraagt de NVvR zich af of de motiveringsplicht (artikel 51k, tweede lid Sv en de nadere uitwerking daarvan in artikel 21 van het besluit) ook niet voor de officier van justitie zou dienen te gelden.

Met betrekking tot de eveneens ter advisering aangeboden gedragscode, merkt de NVvR op dat zij vanuit haar doelstellingen (kwaliteit van de rechtspraak en behartiging van de belangen van haar leden) geen aanleiding ziet om inhoudelijke op- of aanmerkingen op de in die code genoemde kernwaarden (onafhankelijkheid, onpartijdigheid, zorgvuldigheid, vakbekwaamheid en integriteit) te maken. Zij gaat er vanuit dat het College, dat de gedragscode dient vast te stellen, te zijner tijd de kernwaarden uit de gedragscode beziet. De NVvR vraagt zich wel af of de nadere omschrijving van deze kernwaarden niet te uitputtend is om door te dringen in de praktijk. De gedragscode zou aan kracht kunnen winnen indien zij bondiger zou zijn.

De NVvR vraagt verder aandacht voor de mogelijk onbedoelde neveneffecten van het register. Geregistreerden zullen doorgaans personen zijn met een beroep of bedrijf buiten de overheid, die hun registratie als deskundige zouden kunnen gebruiken voor commerciële doeleinden. Om oneigenlijk gebruik te voorkomen, zou het wenselijk zijn, als in de gedragscode ook aandacht werd besteed aan de mogelijke commerciële exploitatie van de registratie.

3.2 Het College voor de gerechtelijke deskundige

3.2.1 Verhouding tussen het College, de minister en het bureau

Het in deze paragraaf besproken onderwerp valt enigszins buiten de doelstelling van de NVvR-advisering: de rechterlijke macht is bij de verhouding tussen het College, de minister en het bureau

³ kenmerk 5496895/07/6.

⁴ Zie ook Kamerstukken II, 2006/07, 31116, nr. 3, p. 10.

⁵ Kamerstukken II, 2007/08, 31116, nr. 6, p. 5.

⁶ Kamerstukken II, 2007/08, 31116, nr. 8, p. 2.

⁷ Zie bijvoorbeeld p.1 tweede tekstblok, p.2 onderaan, p.3 eerste tekstblok en p.7 tweede tekstblok.

slechts zijdelings betrokken. Niettemin zijn bij de bespreking hiervan zoveel aandachtspunten naar voren gekomen dat zij toch worden meegenomen in dit advies.

In het voorstel is gekozen voor de instelling van een College voor de gerechtelijke deskundige dat onafhankelijk van de minister van Justitie functioneert. Uit de artikelen 9 en 11 heeft de NVvR afgeleid dat de kosten van het College en het bureau geheel ten laste van de rijksbegroting zullen komen. Nu het College echter niet hiërarchisch ondergeschikt zal zijn aan de minister en het College ook niet als onafhankelijk adviescollege kan worden gekwalificeerd, is de vraag gerezen of het College dan als een zelfstandig bestuursorgaan moet worden beschouwd. Hoe moet in dit verband de positie worden beoordeeld van de opdrachtgevers/deelnemers van buiten de overheid (bijv. advocatuur) of van buiten de centrale overheid (politie)? Is overwogen te kiezen voor de gezamenlijke oprichting van een privaatrechtelijke rechtspersoon met een statutaire doelomschrijving die overeenkomt met de taken die nu aan het College worden opgedragen?

Enkele aspecten van de voorgestelde regeling zijn niet goed te verklaren vanuit de in het voorstel uitgesproken voorkeur voor onafhankelijkheid van het College ten opzichte van de minister. Zo bepaalt het College weliswaar zijn eigen werkwijze (artikel 6, eerste lid) en stelt het College een bestuursreglement vast (artikel 8, eerste lid), maar dit reglement dient - evenals elke wijziging - zo spoedig mogelijk te worden gezonden aan de minister en het behoeft diens goedkeuring (artikel 8, tweede lid).

De voorzitter en de leden van het College worden op bindende voordracht door de minister benoemd (artikel 7, eerste lid). De nota van toelichting geeft aan dat voorzien is in een bindende voordracht om te verzekeren dat de minister zich niet inhoudelijk bemoeit met de benoemingen (p.10). In dit licht bezien, bevreemdt het dat geen bindende voordracht wordt gehanteerd bij de benoeming van plaatsvervangende leden. Deze worden namelijk rechtstreeks door de minister benoemd (artikel 7, derde lid). De NVvR geeft in overweging de regeling consequent te maken, bijv. door het zittende College een bindende voordracht te laten doen voor de plaatsvervangende leden, waarna deze leden formeel door de minister kunnen worden benoemd.

De minister beslist verder over schorsing en ontslag van de leden van het College. Het is raadzaam de gronden voor schorsing en ontslag te verduidelijken in de nota van toelichting (artikel 7, zesde lid). Is in een concreet geval het oordeel van de minister over de (on)geschiktheid of (on)bekwaamheid van een lid van het College beslissend? In het bijzonder de ontslaggrond "op andere zwaarwegende gronden" lijkt voor velerlei uitleg vatbaar. Niet onmiddellijk duidelijk is wat de rechtsbescherming is van geschorste dan wel ontslagen leden. Hebben deze leden toegang tot de bestuursrechter indien zij het niet met de beslissing van de minister eens zijn?

De minister beslist, na overleg met de voorzitter van het College, over benoeming, bevordering, schorsing en ontslag van de secretaris (artikel 11, derde lid). Gelet op de belangrijke positie die in de AMvB voor de secretaris is weggelegd, zou met de beoogde onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het College beter rijmen zijn dat de beslissing over benoeming, bevordering, schorsing en ontslag van de secretaris wordt genomen "met instemming van de voorzitter van het College".

De verhouding tussen het College, de secretaris en het bureau is niet geheel duidelijk geworden. Artikel 11, eerste lid lijkt op het eerste gezicht helder, maar laat bij nader inzien vragen open. Volgens dit artikel is de secretaris voor zijn werkzaamheden voor het College alleen verantwoording schuldig aan het College. Het College heeft op zijn beurt onder meer tot taak om zijn kennis en deskundigheid ter beschikking te stellen aan het bureau (artikel 3, sub d). De medewerkers van het bureau ondersteunen het College bij zijn werkzaamheden (artikel 12, tweede lid sub a) en zijn voor hun werkzaamheden uitsluitend verantwoording schuldig aan het hoofd van het bureau, tevens secretaris van het College (artikel 12, derde lid). Wanneer het College slagvaardig wil kunnen werken, dan zal er op zijn minst een hiërarchische dan wel functionele gezagsverhouding dienen te zijn tussen het College en het bureau. Op grond van de AMvB lijkt het College geen enkele zeggenschap te hebben, wat zou kunnen leiden tot onwerkbaar situaties indien hierover niet meer duidelijkheid wordt gecreëerd. Zo staat op pagina 4 van de nota van toelichting dat *"Van het College wordt verwacht dat het aan het bureau suggesties doet voor het ondernemen van acties die kunnen leiden tot het verbeteren van de kwaliteit van de gerechtelijke deskundige. Te denken valt aan het organiseren van een congres om de bekendheid met het register, de kwaliteitseisen en het bureau te vergroten. Van het bureau kan worden verwacht dat het de betreffende acties uitvoert"*. Het gebruik van het woord "kan" in deze passage roept evenzeer vragen op over de relatie tussen het College, de secretaris en het bureau. In dit licht meent de NVvR dat, naast werkwijzen en procedures, de organisatorische kaders en de bijzondere positie van de secretaris, als schakel tussen het College en het bureau, formeel vastgelegd zouden moeten worden in het bestuursreglement.

3.2.2 Samenstelling van het College

Artikel 4, tweede lid sub e bepaalt dat in elk geval drie gerechtelijke deskundigen deel uitmaken van het College. Volgens de nota van toelichting gaat het in elk geval om gerechtelijke deskundigen op het gebied van natuur en techniek en dat van de gedragswetenschappen, alsmede om gerechtelijke deskundigen uit medisch-biologische, financieel-economische en sociaal-maatschappelijke disciplines (p. 4). De tekst van genoemde bepaling en de inhoud van de nota van toelichting komen niet met elkaar overeen. Verder zou naar de mening van de NVvR in de AMvB ofwel het exacte aantal oneven leden van het College moeten worden vermeld, dan wel zou moeten worden aangegeven dat de minister een maximaal aantal leden bepaalt.

3.2.3 Onpartijdigheid en onafhankelijkheid van het College

Artikel 5 handelt over de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van het College. Gelet op het bepaalde in artikel 5, tweede lid gaat de NVvR ervan uit dat de werkzaamheden die de leden van het College verrichten beschouwd moeten worden als een nevenfunctie; een toelichting hierover in de nota van toelichting wordt gemist.

De opnemingsregeling in de AMvB (artikel 5, derde lid) doet wonderlijk aan, waar het hier de leden van een niet-rechterlijk college betreft. Als bestuursorgaan is het College onderworpen aan de Awb-bepalingen inzake zorgvuldige besluitvorming. De NVvR beseft dat het gelet op de geringe omvang van sommige deskundigheidsgebieden niet altijd te voorkomen is dat leden van het College de aanvrager kennen en dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het College niet in gevaar mogen komen, maar zij acht de noodzaak van een wrakingsregeling, naast de normale Awb-voorzieningen van bezwaar en beroep, niet evident. Mocht toch worden gekozen voor opnemingsregeling, dan zal deze nader geëxpliciteerd moeten worden in de nota van toelichting. Wat wordt bijvoorbeeld verstaan onder “geen meervoudige dan wel geen andere meervoudige kamer” (artikel 5, vijfde lid) en hoe verhoudt deze andere meervoudige kamer zich tot de in artikel 6, derde lid genoemde toetsingscommissie?

3.3 Kwaliteitseisen (artikel 13, tweede lid, artikel 3 sub b en artikel 6, tweede lid)

Artikel 6, tweede lid bepaalt dat het College de maatstaven openbaar maakt aan de hand waarvan per deskundigheidsgebied wordt beoordeeld of een aanvraag voldoet aan de in artikel 13, eerste en tweede lid, bedoelde eisen. Verder wordt uit artikel 3, sub b duidelijk dat het College tot taak heeft te bevorderen dat per deskundigheidsgebied specifieke eisen worden opgesteld ter nadere uitwerking van de in artikel 13, tweede lid, bedoelde eisen en bepaalt artikel 13, tweede lid aan welke kwaliteitseisen iemand dient te voldoen alvorens ingeschreven te kunnen worden in het register.

De NVvR merkt op dat in de nota van toelichting op pagina 3 wordt gesproken over “het vaststellen en openbaar maken van maatstaven”, wat de vraag oproept waarom het vaststellen van maatstaven niet in de tekst van artikel 6, tweede lid is opgenomen. Met betrekking tot de kwaliteitseisen is de NVvR gebleken dat sprake is van twee verschillende soorten maatstaven. Allereerst zijn er de algemene maatstaven die het College vaststelt en daarnaast zijn er de specifiekere maatstaven die per deskundigheidsgebied dienen te worden opgesteld. Uit de nota van toelichting op pagina 6 blijkt dat de verantwoordelijkheid voor de formulering van die gespecificeerde nadere normen bij de deskundigen zelf ligt. Onduidelijk is hoe vervolgens dient te worden omgegaan met de diverse stromingen die binnen een bepaald deskundigheidsgebied kunnen voorkomen. Wie mag, kort gezegd, meepraten over de formulering van die gespecificeerde nadere normen en wie heeft het uiteindelijk voor het zeggen op het moment dat de verschillende deskundigen niet tot overeenstemming kunnen komen? De minister heeft in de kamerstukken van het wetsvoorstel Wet deskundige in strafzaken slechts kort aandacht besteed aan dit aspect.⁸ Wellicht dat de nota van toelichting op dit punt uitgebreid zou kunnen worden. Daar komt nog eens bij, en de NVvR heeft dit al eerder opgemerkt in haar advies over het ontwerp-wetsvoorstel inzake de positie van de deskundige in het strafproces, dat het begrip ‘deskundige’ zeer ruim is gedefinieerd en tot grote discussie kan leiden; de op pagina 5 van de nota van toelichting gebruikte voorbeelden spreken voor zich. In de praktijk wordt de pitbulldeskundige namelijk wel als deskundige gezien en de knopendeskundige juist weer niet.⁹ Hoewel aan de eerder geuite bedenkingen

⁸ Kamerstukken II, 2007/08, 31116, nr. 6, p. 6.

⁹ Uit de Opportuun van maart 2008 blijkt bijvoorbeeld dat de Landelijke Deskundigheidsmakelaar een rol speelt bij sturingsinformatie en ervaringsdeskundigen die over moeilijk toetsbare en unieke kennis beschikken, bijvoorbeeld

tegemeet is gekomen¹⁰, laat dit onverlet dat de NVvR aanraadt het begrip deskundige in artikel 1 van de AMvB te definiëren.

Tot slot is het de NVvR niet duidelijk geworden hoe het toezicht op de naleving en de bewaking van de kwaliteitseisen is geregeld. Wat is in dit kader de concrete rol van het College nadat eenmaal het register en de kwaliteitseisen tot stand zijn gekomen? Blijft het College de kwaliteitseisen bewaken, bijvoorbeeld door het verzamelen van informatie en het navraag doen bij de opdrachtgevers? Bestaat de gelegenheid voor opdrachtgevers om bij het College melding te maken van klachten over de ingeschakelde geregistreerde deskundige? De NVvR zou zich kunnen voorstellen dat in artikel 6, derde lid, de mogelijkheid wordt gecreëerd om eventuele klachten over deskundigen in te dienen bij het College. Hier lijkt bij uitstek een taak voor het College weggelegd.

3.4 Toetsingsprocedure

De NVvR merkt op dat in de nota van toelichting op pagina 8 terloops staat vermeld dat de bezwaar- en beroepsprocedure van de Awb op de beslissing omtrent inschrijving van toepassing is. Hoewel dit niet uitdrukkelijk is vermeld, valt aan te nemen dat hetzelfde geldt voor de beslissing tot doorhaling van de inschrijving. In de tekst van de AMvB zelf heeft de NVvR echter een bepaling gemist waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot inschrijving en tot doorhaling van de inschrijving besluiten zijn (in de zin van de Awb). Dit besluitkarakter heeft gevolgen niet alleen voor bezwaar en beroep, maar ook voor onder meer de hoorplicht, de beslistermijn en de vermelding van rechtsmiddelen onder het besluit. Daarbij rijst de vraag of er naast de aanvrager nog anderen zijn die als belanghebbenden in de zin van artikel 1:2 Awb kunnen worden beschouwd. Aan deze aspecten is volgens de NVvR in de toelichting niet voldoende aandacht besteed.

Verder is niet direct duidelijk welk rechterlijk college in hoger beroep zal moeten oordelen. Moet men na het maken van bezwaar bij het College en het instellen van beroep bij de sector bestuursrecht van de rechtbank naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State of wellicht naar de Centrale Raad van Beroep?

3.5 Artikelsgewijs commentaar

3.5.1 Artikel 13

Artikel 13, derde lid houdt in dat de minister kan bepalen dat het werkingsgebied van het register wordt uitgebreid naar deskundigen die in andere rechtszaken dan in strafzaken optreden en die naar het oordeel van het College aan de in dit besluit geformuleerde kwaliteitseisen voldoen. Wellicht zou beter gewacht kunnen worden totdat duidelijk is hoe het register in strafzaken functioneert, alvorens beslissingen te nemen over deskundigen in andersoortige rechtszaken. Bovendien is het de vraag of de kwaliteitseisen die aan deskundigen in strafzaken gesteld worden, één op één dezelfde zijn als die welke aan deskundigen gesteld worden die in andere rechtszaken opereren.

De NVvR geeft in overweging om de zinsnede van artikel 13, tweede lid onder a “voldoende kennis van en ervaring binnen het eigen deskundigheidsgebied heeft”, te vervangen door “voldoende kennis van en ervaring binnen het deskundigheidsgebied waarop de aanvraag betrekking heeft”. Dit omdat uit artikel 19, derde lid blijkt dat iemand voor meer dan één deskundigheid in het register kan worden ingeschreven en de doorhaling beperkt kan blijven tot één of meer van de deskundigheden. De formulering van artikel 13, tweede lid is daarom te beperkt. Verder is voor de lezer niet duidelijk wat bedoeld wordt met de zinsnede “voldoende kennis van en ervaring in het betreffende rechtsdomein” (artikel 13, tweede lid onder b).

3.5.2 Artikel 14

Bij de aanvraag tot inschrijving dient de deskundige onder meer een verklaring omtrent het gedrag die niet ouder is dan een jaar over te leggen (artikel 14, tweede lid onder a). Inschrijving in het deskundigenregister kan telkens voor een periode van vier jaar plaatsvinden, waarna herregistratie voor opnieuw vier jaren tot de mogelijkheden behoort (artikel 18). Om die reden geeft de NVvR er de voorkeur aan dat gebruik gemaakt wordt van een actuele verklaring omtrent het gedrag en niet van een verklaring die bijna een jaar oud is.

---

een knopenexpert (Opportuun, mrt. 2008, p. 24). In de Opportuun wordt overigens gesproken over zogenaamde ervaringsdeskundigen en wetenschappelijke deskundigen.

¹⁰ Kamerstukken II, 2006/07, 31116, nr. 3, p.12.

Voorgesteld artikel 14, tweede lid onderdeel b, stelt eisen aan de deskundige die minder dan vijf jaar in Nederland woonachtig is. Het bevreemdt dat NVvR dat het op basis van dit artikel mogelijk is om meer eisen te stellen aan burgers van andere landen van de Europese Unie dan aan Nederlanders. Hoe verhoudt dit zich tot het vrije verkeer van personen en diensten? En hoe wordt omgegaan met Nederlanders die meer dan vijf jaren buiten Nederland hebben gewoond en zijn teruggekeerd in Nederland om daar te werken? De NVvR vraagt zich verder af, nu dit niet wordt uitgelegd in de nota van toelichting, wat onder land van herkomst dient te worden verstaan.

3.5.3 Artikel 15

In artikel 15 zijn de gronden voor afwijzing limitatief en imperatief opgesomd. Indien zich een weigeringsgrond voordoet, moet de aanvraag worden afgewezen. Indien zich niet een dergelijke grond voordoet, moet de aanvraag worden toegewezen. Dit roept de vraag op of de nu opgenomen weigeringsgronden volledig en toereikend zijn om de kwaliteit van de deskundigen te (blijven) waarborgen.

3.5.4 Artikel 18

Artikel 18, derde lid geeft aan dat het bepaalde in de artikelen 15 tot en met 17 van overeenkomstige toepassing is op de herinschrijving. Het lijkt de NVvR niet wenselijk dat artikel 14 hier buiten beschouwing wordt gelaten, omdat dit impliceert dat een verklaring omtrent het gedrag die niet ouder is dan een jaar (artikel 14, tweede lid onder a) bij een herinschrijving niet hoeft te worden overgelegd. Nu niet elke beroepsvereniging zijn eigen tuchtrecht heeft, hangt het van de beroepsgroep af of deze bij het College signaleert of een deskundige slecht functioneert. Indien dit niet gebeurt, bestaat daarom op grond van het nu voorgestelde artikel 18 de mogelijkheid dat een deskundige die op het criminele pad is beland of anderszins slecht functioneert toch kan worden heringeschreven.

3.5.5 Artikel 20

Artikel 20, eerste lid bepaalt dat "een deskundige die niet aan de kwaliteitseisen van *artikel 13 onder b, e, f en g* voldoet maar ten aanzien van wie naar het oordeel van het College redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij daar binnen een periode van ten hoogste vier jaar wel aan zal voldoen, voorwaardelijk (kan) worden geregistreerd". Is hier niet bedoeld artikel 13, tweede lid onder c tot en met h (nota van toelichting p. 2, tweede tekstblok) en wat zijn dan de forensische eisen waarover wordt gesproken op p.14 (toelichting bij artikel 20)? Verder is niet geheel duidelijk geworden aan welke voorwaarden moet zijn voldaan wil de voorwaardelijke inschrijving een onvoorwaardelijke worden. Is niet bedoeld een voorlopige inschrijving?

4. Conclusie

De NVvR kan op hoofdpunten instemmen met de concept-AMvB deskundige in strafzaken. Ten aanzien van een aantal voorgestelde bepalingen zijn verbeteringen of een verduidelijking van de tekst van het besluit en/of van de nota van toelichting voorgesteld.

Den Haag, 24 april 2008

Namens het hoofdbestuur van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak,
de Wetenschappelijke Commissie,

F.F. Langemeijer,
Voorzitter

